

[Bernhard Baunsgaard]

periode er der givet afslag til 2.000. Af disse er 1.000 rejst, nogle helt frivilligt. Nu skal man også passe på, hvordan man behandler tallene. Så galt, som det kunne se ud, når man bare taler om 10.000, er det altså slet ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forhandling om redegørelse nr. R 2:

Justitsministerens redegørelse af 22. oktober 1985 om det fremtidige færdselssikkerhedsarbejde.

(Redegørelsen anmeldt 22/10 85. Redegørelsen givet 22/10 85. Meddelelse om forhandling 22/10 85).

Forhandling

Jimmy Stahr (S):

Man kan ikke beskyldte ministeren for at tage munden for fuld med den foreliggende redegørelse. Jeg ved ikke, om redegørelsen skal ses i sammenhæng med regeringens almindelige lyssyn og optimisme, men hvis det er sådan, må vi desværre også på dette punkt undrende spørge os selv, hvad regeringen egentlig har sit lyssyn i. Faktisk bliver det mørkt, når man lukker øjnene, og det mener jeg at ministeren et stykke ad vejen gør med sin redegørelse.

Jeg vil egentlig gerne bede ministeren om at se ud ad vinduet. Han vil så skønsomt se et par hundrede mennesker, der færdes nede på Holmens Bro og op mod Kongens Nytorv og hen mod Højbro Plads. Hvis alle disse mennesker pludselig lå døde, ville ministeren blive forfærdet og rædselsslagen, for jeg ved, at han er både voksen, følsom og et

godt og levende menneske. Hvis ministeren så i morgen så yderligere 200 ligge døde dernede og i overmorgen og på søndag endnu 200 mennesker hver dag ligge slået ihjel, ville han blive endnu mere forfærdet og slå katastrofealarm. Vi ville alle sammen tale om den værste katastrofe i landets historie. Folketinget ville blive presset til at opholde sig herinde døgnet rundt for at finde på løsninger, og alle landets kloge hoveder ville blive bedt om at bruge hovederne. Bladene ville være fyldt med rædselsreportager, og TV-Avisen ville advare sarte sjæle mod at se på de billeder, man bragte.

Så siger man måske, at det er et hæsligt mareridt, det, jeg står og fremmaner her, ikke? Jo, der ligger heldigvis ikke et par hundrede derude, men katastrofen er reel nok. De 700-800 døde er desværre ikke noget mareridt, men i stedet for over fire dage er katastrofen strakt over 365 dage, og derfor tager ministeren, dagbladene og vi det lidt roligere. Med vi mener jeg også tidligere regeringer. Jeg vil ikke gøre dette til et politisk spørgsmål i den forstand, at disse ulykker væltede ned over os, den dag vi fik den konservative regering. Der var mange andre ulykker, der væltede ned over os, men ikke denne.

Vi har imidlertid de 700-800 døde og de over 14.000 tilskadekomne, hvoraf for øvrigt en del senere vil dø af deres skader, som da vil blive registreret som anden dødsårsag, og derfor må jeg rette bebrejdelsen mod den nuværende minister, også fordi der med denne redegørelse havde været en glimrende chance for at stoppe op og sammen med andre partier sige: nu tager vi fat på at nedbringe det ulykkestal, som er stigende i disse dage. For ulykkestallet er desværre det centrale i denne sag. Vi kan ikke snige os uden om det, og det hjælper ikke, at fremskridtspartiet og B.T. som to sider af den samme sag gør hastigheder til noget meget centralt i færdselslovgivningen og på den måde forsøger at kæntre enhver snak om færdselslovgivningen. Det centrale punkt er ulykkestallene. Da jeg læste ministerens redegørelse, blev jeg allerede på side 2 overrasket og lidt nervøs. Jeg citerer:

»Jeg« - ministeren - »vil imidlertid gerne straks give udtryk for, at færdselssikkerhedsarbejdet næppe bør lægges i alt for faste rammer og bindes til bestemte mål.«

Og videre: